

קריסת ההרתעה האמריקנית: מה קורה בג'ונגל כשמתגלה שהנמר האימתני הוא נמר של נייר?

14.04.2024 | קובי מיכאל | written by

מתקפת הטילים והכטב"מים האיראנית על ישראל היא לא רק הכרזת מלחמה על ישראל ושינוי כללי המשחק והמשוואה שהתקיימה לאורך שנות המערכה בין המלחמות, המתקפה היא גם אמירה מתריסה ומחציפת פנים כלפי ארה"ב.

למעשה, מדובר כאן בקריסת ההרתעה האמריקנית במרחב בכלל ולמול איראן בפרט. ה-DON'T האחרון של הנשיא ביידן לא לגמרי הרשים את האיראנים, שבחרו לשגר מספר גדול במיוחד של טילים וכטב"מים משטח איראן כלפי ישראל.

ארה"ב עמדה בהבטחתה ובהצהרותיה בכל הנוגע לעמידה לצד ישראל בהגנתה. רמת התיאום בין הממשלים, ובעיקר בין צה"ל לבין פיקוד המרכז האמריקני, הייתה מרשימה ביותר. המענה ההגנתי שהצליחו לייצר ישראל וארה"ב בסיוע בני ברית נוספים הוא לא פחות מהישג בינלאומי תקדימי ומשמעותי בכל קנה-מידה שהוא.

אלא שבסופו של יום, מדובר במענה הגנתי להתרסה איראנית, שאין בו כדי לבסס או לתקף את ההרתעה האמריקנית במרחב בכלל ולמול איראן בפרט. העובדה שאיראן העזה לשגר טילים משטחה לעבר ישראל ואף להזהיר את האמריקנים, לאיים עליהם, שבמידה ויגיבו, תגיב איראן נגדם, ההסתייגות האמריקנית החד משמעית מפני תגובה ישראלית לשיגור הטילים והכרזת המלחמה האיראנית והכוונה לרסן את ישראל ולכפות עליה את הכלת האירוע, היא ביטוי מסוכן של חולשה אמריקנית.

חמור מזה, מדובר בזריקת עידוד לאיראן ולכל ציר ההתנגדות בהובלתה, ובכלל זה חמאס ברצועת עזה, כמו גם לאסלאם הרדיקלי במלחמתו נגד העולם החופשי, כשישראל היא החזית והמבצר האחרון בפני פלישת הברברים האסלאמי הרצחני לרחובות ערי העולם החופשי.

ההתייצבות הבינלאומית המרשימה לצד ישראל והגינתי את התוקפנות האיראנית אופייניים לדרך התנהלותה של הקהילה הבינלאומית כל אימת שישראל מותקפת ומדממת. כך היה גם לאחר המתקפה הרצחנית של ה-7 באוקטובר, העולם החופשי ממחר להתייצב לצד ישראל ולגבות את זכותה להגנה עצמית מפני מעשי התוקפנות, אלא שברגע בו מממשת ישראל את זכות ההגנה העצמית, הופך העולם החופשי את עורו ועובר לגינוי ישראל, להטחת האשמות נבזיות עד כדי האשמה ברצח עם, לקריאות לאמברגו נשק עליה ולריסונה בכל מחיר.

כך גם, יש להניח, יקרה במקרה בו ישראל תגיב, ללא השתתפות אמריקנית או לכל הפחות גיבוי אמריקני, על הכרזת המלחמה האיראנית והמתקפה חסרת תקדים על ישראל.

בראית האינטרס האסטרטגי הישראלי, נכון יהיה לשכנע את ארה"ב להוביל מאמץ בשני ערוצים מקבילים. האחד, האצת תהליך הנורמליזציה ובניית הארכיטקטורה האזורית החדשה כמענה ביטחוני הולם ומרסן לתוקפנות האיראנית ולביטחונה העצמי הגובר במרחב, כמו גם ליצירת תשתית למענים אפקטיביים יותר לסוגייה הפלשתינית.

השני, תגובה צבאית משמעותית נגד נכסים איראנים על אדמת איראן. רק שילוב של שני המאמצים יוביל לשינוי המציאות האסטרטגית האזורית ויוכל לסייע גם לאסטרטגיית היציאה של ישראל מהמלחמה ברצועת עזה ולהסדרה סבירה בגבול הצפון תוך דחיקת כוחות חיזבאללה ממרחב הגבול. ולכן חשוב והכרחי שלא למהר ולהגיב, טרם מיצוי מאמץ מירבי אפשרי מול ארה"ב בחדרים סגורים ובאינטימיות אסטרטגית.

אי-תגובה לתוקפנות האיראנית המתריסה תכרסם עוד יותר בהרתעה האמריקנית, תוביל לשחיקה משמעותית במעמדה האזורי והבינלאומי של ארה"ב, בהתחשב בהשפעה של המלחמה האזורית על סוגיות גלובליות ועל הסדר העולמי, ותקלע את ישראל למצוקה אסטרטגית למול ציר ההתנגדות האיראני על שלוחיו וחזיתותיו.

אם חתול הביצות האיראני יבין שהנמר האימתני הוא נמר של נייר, ימשיך לא רק לנהום, אלא טפריו יישארו שלופים, שיניו חשופות והוא ימשיך לתקוף ללא מורא, כשעדת חתוליו בעקבותיו.

פורסם בישראל היום, בתאריך 14.4.2024.